peäle, ta kahjus nüüd ka, kas ta piddi woima nende kiusjamiste ja rosmistega ja pühha kirja sannadega korda sadu, mis käskude ja usso-öppetuste wahhele olli kirjasse pandud, ja wasta, se läks semmale korda. Kui kegi mu asja jures middagi wägga himmustab ja armastab, siis wõttab se himno keik waewa, mis semmal seäl kallal on, kergeks tehia; nisamuti olli ka se luggu selle Cambrise kirja luggemisega. Agga semmal olli ka se öige murre, et ta piddi Jesust Kristust, ker se ainus önnistaja, semma pühhast sannast öppima öiete tundma. Nüüd ei olnud ta mitte ennam koleto kambus, nüüd ei aiand ta mitte ennam aiawiteks willet, ei ta watandki ennam aia witeks Taniuala konade peäle, taewa ja ma peäle, ja se peäle, mis neist ligut; waid semma katekismusse ramat olli allati semma käes: kui ta sedda selgeste moistis luggeda, siis ösis semma ka ennesele ühhe ue seädusse ramato Taweti laulude ehk palwetlega ja pärrast keik Piibli ramatud ja öppis sedda wägga selgeste luggema, et semma öppetaja isse sedda immerse panni ja südda-messe sönumistas, et se Cambrine semma head

nott